

سرچشمه طهارت قلبی، حکمت و طهارت اهل بیت علیهم السلام است.

طهارت قلبی از معادن حکمت و طهارت الهی یعنی حَضرات محمد و آل محمد علیهم السلام اخذ می شود و همانطور که متذکر شدیم ممکن است این فیض عظمی نصیب عالمان علوم الهی و فقیهان فقه اصغر و اکبر نیز گردد و الحمد لله عمده‌ی علمای شیعه در عصر حَضور امامان و همچنین در عصر غیبت کبری دارای چنین ویژگی بوده و می‌باشند و شاخصه این عالمان این است که مردم را به سمت خود دعوت می‌کنند و با تعظیم شعائر اهل بیت خصوصاً سید شهیدان علیهم السلام و با برائت از دشمنان شان پرچمدار تبلیغ از ولایت معصومین می‌باشند و با این صفات که نتیجه‌ی صفات علما در حدیث «من كان من الفقهاء حافظاً لدينه صائناً لنفسه مخالفاً لهواه مطيعاً لأمر مولاه فللعوام ان يقلدوه» می‌باشد مردم را به سمت ولیجه هستی، امام معصوم علیه السلام دعوت می‌نمایند.

از سانی که به این باور و بینش برسد که نظام خلقت، مرجع و ملجاء و مفزع و پناهی غیر از حَضرات محمد و آل محمد علیهم السلام ندارد، حکیم است و لذا چون هستی را گدای آن حَضرات می‌بیند، خود را در زمره‌ی گدایان آنها قرار می‌دهد تا بر وفق حرکت سیال هستی، حرکت کند که:

ما ز دریاییم و دریای می‌رویم      ما ز بالایییم و بالای می‌رویم

□ - حقیر درباره این موضوع که تفسیر آیه‌ی شانزدهم سوره توبه است کتابی به نام «ولیجه کیست؟» نوشته ام که در طی سه جلد محضر دانشوران ولایی تقدیم می‌شود و سعی شده در این کتابها از ملجاء و پناه بودن حضرات در نظام تکوینی و تشریحی مطالبی بیان شود.